

KAISU TUOKKO
PIMEÄN
HETKET

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Kaisu-Maria Toiskallio ja Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50550-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Kaikille tytöille.

En dröm för dej, en dröm för oss som längtar
efter nån som håller om oss hårt
En lögn för mej, en lögn för oss som väntar
på svaret som ni aldrig kommer få
Tror du att kärlek är som sångerna vi hör

KENT "SPÖKSTAD"

PROLOGI

Tyttö avasi oven ja huomasi onnekseen sen johtavan autotalliin. Sieltä hän pääsisi huomaamatta ulos ja pakoon. Juhlan äänet jäivät oven sulkeuduttua hänen taakseen, ja hetken hän kuuli vain oman hengityksensä kiivaan tahdin.

Hän ei tiennyt mitä tehdä. Tilanne oli mennyt liian nopeasti liian pitkälle. Hän oli yrittänyt sanoa pojalle haluavansa vain suudella, mutta joko tämä ei kuullut tai ei halunnut kuulla. Hänen olonsa oli sekava, hän ei edes tiennyt, oliko sanonut mitään ääneen. Vahvat kädet olivat käännelleet häntä ja olleet joka paikassa, ne olivat avanneet hänen tiukkojen farkkujensa vetoketjun ja työntyneet hänen alushousujensa alle.

Se, mikä oli alkanut jännittävänä ja imartelevana hetkenä, oli muuttunut äkisti joksikin sellaiseksi, mihin tyttö ei oikeastaan ollut ajatellut olevansa vielä valmis. Äkkiä kaikki

se oli ällöttänyt häntä. Hänen päällään ähkiä poika, tämän tupakanmakuinen suu ja kaikkialla vastassa olevat vahvat kädet.

”Älä nyt, haluat kuitenkin”, poika oli ärähtänyt, kun hän yritti kiemurrella tämän alta pois.

Tyttöä oli alkanut toden teolla ahdistaa, ja kun pojan toinen käsi oli puristanut kipeästi hänen rintaansa, oli tytön suusta päässyt huudahdus. Poika oli pysähtynyt, ja sitten, vailla minkäänlaista ennakkovaroitusta, lyönyt häntä nyrkillä vatsaan. Kipu oli säteillyt koko krooppaan, ja järkytys teki työstä mykän.

Sen jälkeen hän ei ollut enää tehnyt mitään, ja poika jatkoi kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Kun kaikki oli ohi, oli poika noussut, pyyhkinyt itsensä päiväpeitteeseen, pukeutunut päälleen ja kadonnut ovesta takaisin juhliin. Sanonut, että odota siinä, tätä ei ole vielä ohi. Virnistänyt niin, että se tuntui tytön selkärangassa saakka huonon olon aaltona.

Tyttö oli tuntenut, kuinka itku nousi kohti hänen kurkkuaan, mutta päätti lopettaa sen heti alkuunsa. Hän nousi, puki hankin päälleen ja lähti makuuhuoneesta toiseen suuntaan kuin mihin oletti pojan hävinneen. Hänen olonsa oli painava, kuin jalat olisivat olleet raskaammat, eikä hän nähnyt kunnolla. Hän oli juonut liian paljon.

Kun hän sai autotallin oven auki, tuntui marraskuun kylmä ilma kuin raikkaalta vedeltä hänen ihollaan. Hän noukki autotallista jalkaansa aivan liian isot saappaat ja lähti lampsiimaan ne jalassaan omakotitalon vierestä alkavaan metsään niin kovaa kuin pääsi. Hän muisteli, että metsän kautta

pääsi oikaisemaan pikkutielle, joka veisi isolle tielle. Sieltä voisi ehkä liftata kotiin.

Ajatus paluusta taloon sai hänen vatsansa kääntymään. Siellä olisi luvassa samaa, mitä äsken oli tapahtunut, ja ehkä pahempaakin. Hän ei voinut mennä takaisin. Mieluummin hän menisi metsään, pimeyteen, vaikka ei ollut varma pääsiko sen halki.

Pieni oja mustine lammikoineen piti ylittää ennen kuin hän pääsi metsään. Hän rämpi sisään puiden lomaan. Märkä sammal imaisi saappaita, oksat raapivat paljaita ranteita. Hengitys huurusi edessä ja jokainen askel tuntui liian äänekkäältä hiljaisessa metsässä.

Marraskuun metsä oli musta ja raskas, se roikkui hänen yllään. Paljaiden oksien lomasta tuuli suhisi, teki ääniä, jotka saattoivat olla kuiskauksia. Jossain rasahti, kuivunut oksa napsahti poikki. Hän pysähtyi, yritti kuunnella. Välillä hän oli kuulevinaan jonkun toisen askeleet, hitaat, varovaiset, jotka pysähtyivät aina kun hän pysähtyi.

Hän painoi askeleensa syvemmälle sammaleeseen, toivoi ettei kuuluisi mitään. Mutta kostea maa litisi joka kerta kun hän nosti jalkansa, mikään ääni ei pysynyt piilossa. Metsä tuntui aistivan hänen pelkonsa, tihenevän hänen ympärillään. Hän kulki syvemmälle, ja pimeä tiivistyi niin, että se painoi hänen rintaansa. Hän ei tiennyt, oliko valo puiden lomassa oikea vai vain silmien temppu. Se oli kuin kaukainen kajo, himmeä ja vihertävä, aivan kuin vesi olisi heijastanut sen. Hän yritti kulkea sitä kohti kuin pelastus olisi siellä.

Vasta silloin hän muisti: puhelin oli jäänyt huoneeseen. Se oli tipahtanut lattialle, kun kaikki oli alkanut.

Nyt hänellä ei ollut mitään, mikä sitoisi häntä muuhun maailmaan.

Hän kompuroi eteenpäin. Oksat rikkoivat ihoa, repivät ohuen paidan hihaa. Jossain kuului linnun siiven isku, musta hahmo lehahti liikkeelle, sai sydämen hakkaamaan entistä kovempaa. Pelko nousi kurkkuun niin vahvana, että hänen oli pakko yrittää juosta.

Ja silloin maa petti alta. Hän kaatui suuren juuren yli eikä ehtinyt ottaa käsillä vastaan.

Pää osui kovaan maahan. Tajunta pimeni heti.

Pieni noro verta valui tytön ohimolta kylmään maahan, tummeni sammaleeseen ja imeytyi mullan kosteuteen. Metsä oli hiljaa. Se veti sisäänsä kaiken, sekä äänen että valon. Tuulen heikko suhina paljaissa oksissa kuulosti jonkun hengitykseltä.

Tyttö ei vironnut edes silloin, kun häntä seurannut hahmo astui esiin varjoista, kumartui hänen puoleensa, nosti hänet syliinsä ja kantoi takaisin kohti taloa. Metsä jäi taas äänettömäksi, niin kuin mitään ei olisi tapahtunut.

LUKU 1

Marraskuu 2001

Pimeys alkoi laskeutua jo neljän jälkeen. Katuvalot syttyivät peräjälkeen valaisten hämärtyvää kaupunkia pala kerrallaan. Puiden paljaat oksat piirtyivät taivasta vasten kuin mustat sormet. Ilmassa tuoksuivat meri ja kosteus, sellainen kylmä, joka tunkeutui vaatteiden läpi ja tuntui luissa asti.

Eevi Manner kietoi takkia tiukemmin ympärilleen ja kiihdytti askeleitaan koulun pihalla. Hän oli odottanut Lindaa yli puoli tuntia ranskantunnin jälkeen, mutta tätä ei näkynyt. Lopulta Eevi oli naputellut viestin ja kertonut lähtevänsä jo. Koulun valot hohtivat vielä pihalle, ja sisältä kantautui vaimea äänten sorina. Pihalla oli seisoksellut yksittäisiä oppilaita, mutta hekin kiipesivät nyt pihalle kaartaneeseen tilaustaksiin. Eevi ei halunnut jäädä seisomaan yksin.

Kävellessään vanhan rautatieaseman ohi ja yli siitä, mistä raiteet aikoinaan olivat kulkeneet, hän tunsi kylmän väristyksen sisällään. Se ei johtunut marraskuun koleudesta vaan siitä, että tuollaiset vanhat hylätyt rakennukset mustine ikkunoiheen olivat hänestä todella karmaisevia. Ja nyt, kun kukaan ei ollut lähtenyt hänen kanssaan samaa matkaa, tuntui yksinäisyys kolkolta. Hän olisi tietenkin voinut kaivaa repustaan kannettavan CD-soittimensa ja kuunnella jotain, mutta juuri nyt hän ei halunnut jäädä enää hetkeksikään tähän autioon kohtaan kaupunkia. Eevi harppoi kovaa vauhtia oikoreittiä eteenpäin. Kun hän pääsi Tervahovin tielle, alkoi jo helpottaa, siellä näkyivät S-marketin valot ja autoja ja ihmisiä. Päästyään kivisillan alkuun Eevi pysähtyi, korjasi kaulahuiviaan tiukemmin ympärilleen ja veti pipon syvemmälle päähänsä. Marraskuinen meriviima puhalsi kivisillalla armottomasti, ja vesi sen alla oli tumma ja arvaamaton. Eevi rakasti merta, mutta merenlahden tuuli marraskuise-
na iltapäivänä ei ollut hänen lempiasioitaan.

Hän siristi silmiään, kun taivaalta alkoi tihuttaa rännän tapaista: vesipisaroita, jotka muuttuivat jääkiteiksi osue-
saan takin hihoihin. Onneksi tänään oli perjantai, ja illalla pitkään odotetut juhlat.

Linda oli saanut juhliin tekstiviestikutsun, ja oli yleisesti tiedossa, että näihin bileisiin ei kutsuttu ihan ketä tahansa. Eevi tunsi innostusta siitä, että kerrankin tapahtuisi jotain, mutta samaan aikaan mielen perukoilla leijui jännityksen sekainen pelko. Juhlita ja niiden järjestäjistä liikkui huhuja, eivätkä kaikki huhut olleet kovin mukavia. Oli kerrottu bileistä, joissa poliisit olivat tulleet keskeyttämään illanvieton.

Vieraiden hajaantuessa metsään yksi poika oli jäänyt kateisiin, ja hänet löydettiin vasta myöhään seuraavana päivänä läheisestä ulkorakennuksesta, lähes alasti ja sekavana, ilman muistikuvaa yön tapahtumista.

Linda oli kuitenkin vannonut, että nämä bileet olisivat vuoden tärkein tapahtuma. Ja että Kristiinankaupungin kaltaisessa pikkukaupungissa tällaisia tilaisuuksia ei tullut usein. Jos bileet jätti väliin, oli turhaa odottaa kutsua toiste.

Linda oli muuttanut Kristiinaan viime keväänä, ja hän ja Eevi olivat ystäväystyneet yllättävän nopeasti. Lindassa oli jotain, mikä veti puoleensa: terävä, tarkkaileva katse, joka tuntui näkevän enemmän kuin oli sopivaa, ja tapa liikkua niin kuin hän olisi koko ajan matkalla jonnekin, minne muut eivät päässeet. Hän oli asunut Turussa ja kantoi mukanaan tarinoita, jotka tuntuivat tulevan kokonaan toisesta maailmasta, sellaisesta, jossa oli bileitä, katuja ja ihmisiä, joista täällä luettiin vain lehdistä.

Linda kertoi kaikki tarinansa vuolaasti, joskus niin yksityiskohtaisesti, että Eevi tunsikin olevansa itsekkin mukana niissä. Toisinaan Eevistä kuitenkin tuntui, että Linda maalaasi asioita tarkoituksella hieman liian kirkkaiksi tai liian tummiksi. Kun hän haluaisi peittää jotkin kohdat liioittelun tai vitsiksi heitetyn kommentin alle. Linda kertoi muuttaneensa tänne isänsä työn perässä, mutta välillä, aivan pienissä hetkissä, Eevi aisti rivien välissä olevan jotain muutakin.

Pian Lindasta oli kuitenkin tullut kiinteä osa Eevin päiviä. Hän oli ottanut Eevin ystäväkseen ilman epärointiä, toi mukanaan uuden rytmin ja houkutteli Eevin katsomaan tuttuja paikkoja uusin silmin. Eevi oli jäänyt aika yksin parhaan

lapsuudenystävänsä lähdettyä vaihto-oppilaaksi Australiaan, ja Linda tuntui täyttävän jonkin aukon hänen hiljaisessa elämässään. Linda oli ilmestynyt siihen kuin valo pimeään. Välillä Eevistä tosin tuntui, että Linda oli sellainen valo, joka saattoi yhtä helposti paljastaa tai sokaistakin.

Harmaa taivas roikkui matalalla Kristiinankaupungin yllä ja ilma tuoksui tulevalta lumelta, vaikka ensilumen odotettiin satavan vasta viikkojen kuluttua. Merituuli tunki takin ja farkkujen läpi, ja Eevistä tuntui siltä kuin hänen luitaan palelisi. Kun hän vihdoinkin pääsi sillan toiseen päähän, hänen poskiaan kirveli ja varpaat tuntuivat puisilta kengänkärjissä. Hän päätti koukata tavaratalo Talaksen kautta, ei siksi, että olisi varsinaisesti tarvinnut mitään, vaan lämmitelläkseen hetken ennen loppukotimatkaa.

Tavaratalon ovista tulvahti vastaan lämmin, kuivahko ilma ja sen mukana tuttu sekoitus kahvin, korvapuustien ja muovin tuoksua. Sisällä oli vilinää, olihan perjantai-ilta-päivä, ja ihmiset hoitivat viikonlopun ostoksia jutellen samalla tuttujensa kanssa hyllyjen välissä.

Eevi päätti kävellä rautaosaston kautta. Siellä oli rauhallisempaa kuin vaate- tai elintarvikepuolella. Hän kierteli hitaasti hyllyjen välissä ja yritti saada sormensa sulamaan. Hänen katseensa harhaili eri värisistä maaleista naulapakkauksiin.

Takaa kuuluva ääni sai hänet säpsähtämään.

”No mutta hei, mikäs kaunotar se täällä on!”

Eevi kääntyi. Häntä selvästi vanhempi mies seisoi yhtäkkiä aivan liian lähellä. Hän tunsu miehen hengityksen ja tunkkaisen vanhan tupakan ja hien hajun. Miehen katse

kulki hänen ylitseen ja pysähtyi liian pitkäksi aikaa rintojen kohdalle.

Eevi nielaisi. Sydän hakkasi liian kovaa. Hän otti pienen askeleen taakse, mutta hylly tuli vastaan.

”Anteeksi, saanko mennä tästä.” Hän yritti kuulostaa kohteliaalta, vaikka oma ääni tuntui vieraalta. Mies ei liikahdannut. Katse viipyi Eevin kasvoissa, sitten se valui taas alas.

”Nätti tyttö”, mies sanoi hiljaisella mutta röyhkeällä äänellä ja hymyili tavalla, joka ei jättänyt epäilystä siitä, mitä hän ajatteli.

Eevi olisi halunnut kääntyä pois, mutta liikkumatilaa ei ollut. Hän tunsi ällötyksen lainehtivan sisällään. Mies ojensi kätensä ja yritti hipaista hänen hiuksiaan. Eevi nosti oman kätensä estääkseen liikkeen. Hän veti sen heti pois, kuin olisi koskenut johonkin likaiseen.

Miehen kasvoilla välähti viha. Reaktio oli nopea ja paljas, kuin naamio olisi pudonnut.

”Täällä kaikki hyvin?”

Rautaosaston vanhempi myyjä oli ilmestynyt paikalle. Hän ei korottanut ääntään, mutta hänen olemuksensa laulaisi tilanteen heti.

”Joo, ei tässä mitään! Katselin vain jotain veneelle”, mies sanoi nopeasti.

”Venetarvikkeet ovat tuolla, lähempänä portaita.”

Myyjän ääni oli lämmin ja rauhallinen, mutta sen alla oli jokin terä. Hän kääntyi Eeviin, katse oli suora ja ystävällinen. Siinä oli viesti, jota ei tarvinnut pukea sanoiksi, rauhoittava, turvallinen.

”Sano isällesi, että niitä hänen toivomiaan nauvoja on taas tullut.”

Miehen kasvoilla kävi nopea varjo ennen kuin hän kääntyi ja katosi käytävän toiseen päähän.

Eevi seisoi hetken paikallaan, sydän hakaten ja kurkku karheana. Kaikki oli tapahtunut nopeasti, mutta tunne oli selvä: kuvotus. Hän hengitti hitaasti, varmisti että käytävä oli tyhjä ja lähti kiertämään toista kautta.

Juuri ennen ulko-ovea hän pysähtyi. Kassoilta kuului ääniä, ja hän jäi vaistomaisesti varjoon hyllyn taakse.

Vanhempi myyjä puhui nyt miehelle, ja hänen äänen-sävynsä oli toruva. Eevi tunsu myyjän, isä asioi usein hänen kanssaan Talaksella. Myyjä oli aina ystävällinen ja vähän vanhanaikainen. Sellainen, joka muisti, kuka oli kenenkin lapsi, eikä koskaan ollut ilkeä kenellekään.

”Mannerin Ilmarin tyttö, ja Martin sisko. Etkö tunnistanut?”

Mies ei vastannut heti. Sitten hän sanoi liian kovalla äänellä:
”Sehän oli ihan harmitonta! Pientä hauskanpitoa.”

Eevi ei jäänyt kuuntelemaan vastausta. Hän painoi pipon syvälle päähänsä ja astui ulos. Kylmä ilma iski vasten kasvoja, mutta se tuntui helpotukselta.

Hän käveli nopeasti, kädet nyrkissä taskuissa. Häntä ei jäänyt kaiheartamaan vain miehen katse tai likainen hymy vaan tuttu kuvio, jonka hän tunsu jo liian hyvin: että hän sai olla rauhassa vasta, kun joku teki hänestä jonkun miehen tyttären tai sisaren.

Etä hänen piti kuulua jollekin ennen kuin sai olla rauhassa.

Eevi käveli autiota Rantakatua pitkin. Meren suunnalta puhalsi kylmä tuuli, joka sai veden pinnan värisemään ja paljaat puut huojumaan hiljaa. Jalkojen alla katu oli kostea ja hieman liukas, kuin se olisi varoitellut ottamasta liian kii-reisiä askeleita. Hän oikaisi Kissanpiiskaajankujan kautta Itäiselle Pitkäkadulle, missä merituuli ei enää iskenyt yhtä suoraan kasvoihin.

Hän yritti aktiivisesti ravistaa pois äsken kokemansa, sy-sätä sen pois mielestään kuin huonon unen ja keskittyä ai-
van muuhun. Kävelyn rytmi rauhoitti, ja hän antoi katseen-
sa liukua puutalosta toiseen.

Kotien ikkunoissa loistivat kyntteliköt ja ”usko, toivo, rak-
kaus” -valot, joiden hehku oli lämmin ja pehmeä. Eevistä oli
aina ollut ihanaa, että hänen kotikaupungissaan ihmiset pi-
tivät kiinni tällaisista perinteistä: valoista, jotka ilmestyivät
ikkunoihin jo marraskuun lopulla ja jäivät sinne joulun yli,
kuin yhteisenä lupauksena, että pimeyden keskellä oli aina
myös valoa.

Joissain ikkunoissa näkyi elämää: Rantasen Jaska näyt-
ti tekevän ristikkoa pöydän ääressä, ja naapuritalossa Talvi-
sen Leena heijasi perheen pienintä sylissänsä ja näytti tälle
olkikoristetta ikkunassa. Eevi koputti Jaskan ikkunaan ja vil-
kutti iloisesti, kun vanha mies tihrusti, kuka ikkunan taka-
na oli. Toisissa taloissa valot paloivat tyhjiissä huoneissa, ja
niiden hiljaisuudessa oli jotakin niin syvää, että Eevi tunsi
ohimenevän kylmän värähdyksen.

Kaupungin hämärä oli pehmeää, mutta katujen hil-
jaisuus oli sellaista, jossa saattoi kuvitella jonkun seura-
van askeliaan, vaikka tiesi olevansa yksin. Yhdessä kohtaa

Itäistä Pitkäkatua olivat katuvalot sammuneet kahdesta tolpasta, ja se teki kadunpätkästä hyvin pimeään. Eevi kiihdytti askeliaan ja yritti olla katsomatta pimeisiin ikkunoihin tai pensasaitojen varjoihin, jotka näyttivät suurilta hahmoilta. Jossain rääkäisi kissa, ja Eevin sydän hypähti kurkkuun. Hän lähti kävelemään vieläkin ripeämmin ja tunsi olonsa hölmöksi pelätessään pimeää. Uusikadun risteyksessä hänestä alkoi toden teolla tuntua siltä, että joku seurasi häntä. Hän vilkaisi taakseen mutta ei nähnyt ketään. Pimeässä oli mahdoton nähdä kunnolla, ja kun hän tuli valon kohdalle, sokaisi se hänet hetkellisesti. Pysähtyessään hän kuuli askeleet, vaikka oli itse seisahtunut. Kadulla ei kaikunut, vaan joku seurasi häntä.

LUKU 2

Eevi kiihdytti askeliaan. Hän ei halunnut enää katsella taakseen vaan melkein juoksi kotiportille ja sujahti nopeasti sisään. Jos joku seurasi häntä, tämä ei välttämättä näkisi, mihin taloon hän hävisi. Hän käveli pimeään pihan läpi ovelle mutta ei sytyttänyt kuistin valoja heti. Hän istui hetken pimeällä kuistilla ja antoi sydämenlyöntiensä rauhoittua. Hetken kuluttua Eevi alkoi tuntea olonsa hölmöksi. Kuka häntä nyt seuraisi? Ja jos joku teki kiusaa, voisi hän olla reagoimatta.

Koti oli täysin pimeänä. Vanhemmat olivat vielä töissä ja tulisivat kotiin viiden aikaan, tänään ehkä vähän myöhemmin. Perjantaisin he kävivät yleensä viikonlopun ruokaostoksilla ja Alkossa ennen kotiintuloaan.

Eevi riisui ulkovaatteensa naulakkoon ja potki maiharit pois jaloistaan. Kuistin lattia oli viileä, ja Eevi kaivoi

puulaatikosta jalkaansa mummon tekemät villasukat. Astutuaan aulaan hän napsautteli kaikki valot päälle: aula, portaat, olohuone, ruokailuhuone. Lopulta myös keittiö.

Hän ei pitänyt siitä, miltä koti tuntui pimeässä. Vaikka hän tiesi olevansa yksin, hänellä oli tapana täyttää talo valolla ja äänillä. Hän napsautti myös television päälle, kolmoskanavalta alkoi juuri Jyrki, ja Eevi halusi musiikkiohjelman äänet hiljaisuuden tilalle.

Keittiössä hän pani leivät paahtimeen. Kun hän kaatoi teetä mukiin, puhelin alkoi soida.

”Hei, ja anteeksi etten laittanut sulle mitään viestiä. Luulin, että multa on saldo loppu, muttei se vielä ollutkaan! Meiltä peruuntui saksantunti ja sain kyydin koululta”, Linda puhua pulputti iloisena.

Ennen kuin Eevi ehti kysyä mitään, Linda jatkoi jo:

”Renvikin Tony oli siinä autonsa kanssa koulun edessä, ja kun mä kävelin ohi, se vinkkasi mut siihen autolle ja kysyi, kelpaako kyyti.”

”Okei...” Eevi sai suustaan.

Hän tiesi kyllä Renvikin Tonyn. Tämä oli heitä reippaasti vanhempi, yli kaksikymmentäviisi. Tony oli aikoinaan ollut erinomaisen hyvä yleisurheilussa, ja Eevi muisti tämän juosseen piirinennätyksiä, mutta sitten polvi oli vaurioitunut pahasti ja unelma urheilu-urasta oli karissut. Tony oli myös hyvin ihailtu paikallisten nuorten naisten keskuudessa. Hän ei ollut lähtenyt opiskelemaan vaan jäänyt kaupunkiin ja teki satunnaisesti hommia isänsä auto-
korjaamolla. Eevi oli nähnyt häntä lähinnä auton kanssa torilla.

”Mä tiedän mitä sä ajattelet, mutta Tony on tosi mukava, kun sen kanssa vaan pääsee juttuun. Sen auto oli ihanan lämmin ja stereot aivan mahtavat. Se soitti sitä Anssi Kelan Milla-biisiä ja vaihtoi siihen mun nimen, *Linda hei sun täytyy muuttuu!*” Linda kihersi innoissaan. ”Se sanoi, että oli huomannut mut jo aikaa sitten, mutta uskalsi vasta nyt lähestyä mua!”

Eevi naurahti, vaikka häntä todellisuudessa mietitytti hieman ystävänsä viihtyminen Tonyn seurassa. Tämä oli niin paljon heitä vanhempi, ja naispuolinen seuralainen pelkkäjänpaikalla tuntui vaihtuvan varsin usein.

”Ja se lupasi heittää meidät sinne bileisiin”, Linda jatkoi intoa äänessään. ”Eli meidän ei tarvitse liftata! Ja lisäksi se hoitaa meille juotavaa.”

”Hienoa.”

Eevi olisi mieluummin kulkenut omin neuvoin, jos se vain olisi ollut mahdollista. Mutta koska kyytiä ei ollut mahdollista saada vanhemmilta, ei hänen eikä Lindan, olisi auto kyyti varsinkin näillä säillä parempi kuin liftaus. Eevi päätti olla iloinen siitä, että kyyti oli järjestynyt.

”Mihin aikaan lähdetään, ja nähdäänkö sitä ennen?”

”Tony nappaa meidät torilta puoli yhdeksän. Mä taidan mennä suoraan sinne, meillä on vähän kireetä taas kotona.”

Lindan ääni vaimeni hieman, ja Eevi arveli, että Lindan vanhemmat olivat tapelleet. Lindan äiti ei pitänyt siitä, että he olivat joutuneet muuttamaan Kristiinankaupunkiin, ja Lindan vanhemmat riitelivät siitä usein kovaan ääneen.

”Nähdään sitten”, Eevi totesi Lindalle ja laski luurin.

Kun Eevin vanhemmat tulivat kotiin, talo täyttyi äänistä. Isä pani perjantain kunniaksi soimaan lempilevynsä, sen joka soi aina, kun hyvää ruokaa valmistettiin ja viiniä avattiin. Hän aloitti illallisen valmistelun jo hyvissä ajoin, levitteli leikkuulaudat pöydälle ja sytytti kynttilätkin, vaikka ulkona oli vasta alkuiltä. Hänen äänensä oli noussut pykälän verran tavallista kirkkaammaksi, innokkaammaksi, ja hän oli vielä vitsikkäämpi kuin yleensä.

Vanhemmat olivat hyvällä tuulella, ja se teki Eevin onnelliseksi. Hän rakasti näitä hetkiä, jolloin elämä tuntui huolettomalta, jolloin kaikki oli juuri niin kuin piti. Hän oli opinut poimimaan ne talteen ja painamaan mieleensä sen tunteen, että heidän perheensä oli onnellinen, kokonainen, tavallinen. Hän halusi hetken vain olla huoleton ja innoissaan illan juhlista, antaa musiikin ja ruuan tuoksujen täyttää mielensä.

Ja silti, kun hän seurasi isänsä leveää hymyä ja tämän hie-
man liian nopeaa liikehdintää, hän tiesi jo, että onnellisuudella olisi myös kitkerä jälkimakunsa. Isä ei koskaan osannut lopettaa ajoissa. Yhden lasin jälkeen oli vielä mukavaa, toisen jälkeen isä oli seurallinen ja hauska, mutta kolmannen, neljännen ja viidennen jälkeen hän muuttui äänekäämmäksi ja silmät alkoivat kiilua, ja siitä oli lyhyt matka siihen, että äidin ja isän välille putosi näkymätön, jäinen muuri. Eevi oli nähnyt sen liian monta kertaa, eikä hän halunnut ajatella sitä nyt.

Kun hän myöhemmin astui ulos, pihamaa tuntui nielevän hänet hetkeksi mustaan syleilyynsä. Ilma oli viileä ja tihkui

kosteutta, joka jäi poskille ja hiusten pinnalle pieninä helminä. Hän veti takin tiukemmin ympärilleen ja sulki hetkeksi silmänsä. Isän olemuksessa oli ollut jotain sellaista, mistä hän ei pitänyt, sellaista, joka ennusti huonoja yöunia. Mutta toisaalta, kuka tiesi, mihin saakka hän itse juhliisi tänään. Hän päätti olla murehtimatta etukäteen isänsä humalatilaa ja suhtautua asiaan kerrankin rennosti. Se merkitsi myös sitä, ettei hänen kotiintuloaan tarkkailtaisi. Ja tällä kertaa se tuntui helpotukselta, pieneltä vapauden lupaukselta, joka sai hänen askeleensa kevenemään.

Kulkiessaan ruokailuhuoneen ikkunan ohi hän vilkaisi sisään ja näki vanhempiansa hahmot keittiössä. Isä oli juuri kaatamassa lisää punaviiniä äidin lasiin, ja kun hän kumartui lähemmäs, hän painoi kevyen suukon äidin hiuksiin. Äiti naurahti, se oli aito, onnellinen nauru, sellainen, joka sai silmät siristymään ja hartiat rentoutumaan. Isä napasi kattilan uudelleen käteensä ja pyörähti ympäri keittiön lattialla kuin tanssiparketilla laulaen jotakin. Eevi tunsu rinnassaan lämpimän läikähdyksen. Hän rakasti nähdä vanhempansa näin, yhdessä ja kevyinä, ilman jännitteitä tai kiireitä sanoja. Eikä hän halunnut miettiä mitään muuta nyt.

Eevi henkäisi syvään ja puhalsi ulos ilmaa, joka nousi huuruna hänen edessään. Taivas oli syvän tummansininen, lähes musta, ja vaikka kaupungin valot himmensivät tähtiä, hän erotti muutaman kirkkaana tuikkivan pisteen. Hän oli jo kotona pannut isoveljensä Martin hänelle polttaman CD:n soimaan, ja sen melankolinen ja jännitteinen musiikki sopi kuin valettu tähän iltaan. Eevi tiivistä askeliaan, sillä viileys tuntui pureutuvan hanskojen läpi sormenpäihin.

Kaduilla ei näkynyt juuri ketään, vain yksi auto ajoi kauempana risteyksen yli, ja Hållfastinkadulla joku talutti koiraa, jonka hengitys huurusi illan pimeydessä.

Kun Eevi ohitti kirkon, hän ei voinut olla hidastamatta askeleitaan. Jokin rakennuksessa lumosi hänet aina: miten sen korkeat tornit kohosivat pimeää vasten, miten tiiliseinät kätkivät sisälleen tarinoita yli vuosisadan ajalta. Toisinaan kellotornin ikkunassa oli valo, ja se oli Eevistä kiehtovaa. Kristiinankaupungin uudempi kirkko oli yhtä aikaa rauhoittava ja salaperäinen, kuin jokin, joka näki kaiken kaupungissa tapahtuvan ja kätki sen sisälleen. Hän tuijotti sitä hetken ja antoi ajatustensa ajelehtia. Depeche Moden Freelove alkoi soida kuulokkeissa, ja sen pehmeä mutta melankolinen sävelkulku liikkui hänen sisällään. Hänellä oli sellainen tunne, että tänään voisi tapahtua jotain ihanaa. Tai ainakin jotain jännittävää. Jos ei muuta, niin hän saisi jotain kirjoitettavaa päiväkirjaansa.

Lebellin kauppiaantalon pihan kohdalla jokin liikahti hänen näkökenttänsä reunassa. Varjo erottui juuri ja juuri hämärässä, se livahti nopeasti talon kulmalta pihan suuntaan ja katosi pimeyteen. Eevi pysähtyi hetkeksi sydän hypähtäen ja siristi silmiään yrittäen hahmottaa, oliko hän todella nähnyt jonkun vai oliko kyse vain mielikuvituksesta.

Pihan yllä kaartuvat lehdettömät puut seisoivat tummina ja liikkumattomina, ja vanhan talon seinässä oli jotain uhkaavaa. Eevi yritti kuunnella, mutta hän kuuli vain oman sydämensä sykkeen ja jostain kaukaa kantautuvan auton äänen. Hän nielaisi. Miksi joku piiloutuisi tuonne? Ehkä

joku vain oikaisi pihan poikki. Tai ehkä se oli vain joku nuori tupakalla.

Silti kylmä väristys kulki Eevin selkärankaa pitkin. Hän veti takkia tiukemmin kiinni ja kääri käsivartensa ympärilleen kuin suojellakseen itseään joltakin, mitä ei osannut nimetä. Hän vilkaisi vielä kerran pihan suuntaan, mutta mitään ei enää näkynyt. Ehkä hän oli kuvitellut kaiken. Hänen pitäisi lakata olemasta näin säikky. Hän käänsi katseensa taas eteenpäin ja kiihdytti askeleitaan. Torin valot siinsivät jo edessä, ne loivat turvaa pimeyden keskelle, ja hän yritti olla miettimättä koko asiaa, keskittäen ajatuksensa tuleviin juhliin.

Linda odotti häntä jo ja nauroi kiharat pomppien jollekin Tonym jutullee. Eevi näki, kuinka Linda nojautui hetkeksi Tonya kohti ja Tonym suupieli nousi hymyyn. Tony nojasi auton konepeltiin jalat rennosti ristittynä, tupakka sormien välissä. Auton kylki kiilteli kosteana katuvalojen alla. Hän vilkaisi Eeviä, päästi savut hitaasti ulos ja virnisti.

”No niin, Eevi, lähdetään!” Linda viittoi Eeviä autoon.

Yllättäen Eeville tuli epämiellyttävä olo, ja hetken ajan hän harkitsi sanovansa, että ei tulekaan. Että hän muisti jostain, ehkä hänen vanhempansa tarvitsivat häntä, ehkä hän ei vain tuntenut oloaan hyväksi. Mutta sitten hän katsoi Lindaa, joka hyppi innosta paikoillaan auton oven vieressä, ja tunsu tutun puristuksen rinnassaan. Hän ei halunnut olla se, joka perääntyy. Häinkin halusi pitää hauskaa, ottaa kerrankin rennosti ja olla murehtimatta.

Hän nielaisi, päätti työntää epämielikkäisyytensä taustalle ja kamposi itsensä takapenkille. Takapenkki oli ahdas, ja